Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	13C/40/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5113203769
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ján Rybárik
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2013:5113203769.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom JUDr. Jánom Rybárikom v právnej veci navrhovateľa: B.. B. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., O. č. XXXX/XX, právne zastúpeného AK JUDr. Jánom Mrázovským & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske nám. č. 2, Žilina, IČO: 36 855 278, proti odporcovi: PEREX, a.s., so sídlom Trnavská cesta 39/A, Bratislava, IČO: 00 685 313, zastúpeného právne zastúpený LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Tehelná 25, Bratislava, IČO: 36 857 998, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Odporca PEREX, a.s., j e p o v i n n á ospravedlniť sa žalobcovi v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, a to tak, že v denníku Pravda na druhej strane uverejní ospravedlnenie v tomto znení:

„Ospravedlnenie B.. B. I.“
V článku „Sudca na odstrel?“ uverejnenom v týždenníku Moment č. 47, zo dňa 19.11.1999, sme neoprávnene a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti p. B.. B. I., bývalého vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku, J. A., uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa B.. B. I. a boli nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti B.. B. I. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedlňuje.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 2.688,70 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4.817,76 Eur a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa AK Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske nám. 2, Žilina, vedený v UniCredit bank, pobočka Žilina č.ú.: XXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa pôvodným návrhom domáhal ochrany osobnosti proti samotnému odporcovi. V pôvodnom návrhu žiadal, aby sa mu odporca v týždenníku MOMENT na strane 6 ospravedlnil a zároveň žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške v tom čase 2.000.000,- Sk. Neskôr svoj návrh pozmenil a žiadal ospravedlnenie avšak v denníku PRAVDA a nemajetkovú ujmu vo výške 2.000.000,- Sk. Zmenu návrhu odôvodnil v podstate tým, že v pôvodnom článku uverejnenom v týždenníku MOMENT č. 47, kde poukázal na hrubý zásah do práv spojených s právom na ochranu osobnosti, došlo k podstatnej zmene a to tým, že periodikum MOMENT od doby zverejnenia článku prešlo viacerými zmenami od samostatného týždenníka až po jednorazovú neoddeliteľnú prílohu

vydania denníka Pravda. Odporca je však vydavateľom denníka Pravda, preto navrhovateľ žiadal ospravedlnenie zverejniť v denníku Pravda. Svoj návrh navrhovateľ v podstate odôvodnil tým, že článok, ktorý bol zverejnený v týždenníku MOMENT podsunul čitateľovi nepravdivé a hrubo skreslené informácie o samotnom navrhovateľovi. Dokonca neskôr podsúval v texte čitateľovi aj protiprávny postup samotného navrhovateľa ku skutočnostiam, ktoré mal, ako šéf odboru hospodárskej kriminálky v Žiline uskutočniť. Čitateľ bol presviedčaný, že navrhovateľ porušil všetky právne normy, neobjektívne a nespravodlivo v rozpore s objektívnym právom posudzoval zverenú vec, v rozpore s objektívnym právom zneužil svoju právomoc štátneho orgánu a postavenie vyšetrovateľa, nezákonným spôsobom rozhodol o tom a to sám a za to čitateľ s údivom konštatuje a prijíma záver z uvedeného článku, že získal automobil Octavia a
drahý mobilný telefón. Podľa názoru navrhovateľa v predmetnom článku ho odporca hrubo urazil a zasiahol do jeho práv spojených s právom na ochranu osobnosti, ako aj do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Bez overenia skutočných podstatných okolností zverejnil článok, ktorý hrubo poškodil dobré meno samotného navrhovateľa.

Odporca návrh navrhovateľa žiadal v plnom rozsahu zamietnuť. Nesúhlasil so zmenou žalobného návrhu a to z toho dôvodu, že týždenník MOMENT, respektíve predmetný článok, proti ktorému sa vedie konanie, bolo spôsobené článkom, ktorý bol uvedený v tomto týždenníku pod č. 47 z roku 1999. Tento týždenník momentálne nefunguje pod svojím názvom. Nič sa na veci nemení, že sa stal súčasťou denníka Pravda. Nakoľko tento týždenník vychádza s týždennou periodicitou tak, ako vychádzal aj predtým, len sa stal prílohou denníka Pravda. Vychádza v takom istom náklade ako predtým, takže z tohto dôvodu žiadal odporca aj zmenu návrhu zamietnuť. Bližšie sa samotný odporca k návrhu nevyjadril, okrem tvrdení o zaujatosti tunajšieho súdu. Ďalej poukázal na to, že po prvotnom rozhodnutí tunajšieho súdu už bolo uverejnené ospravedlnenie v týždenníku MOMENT a to v máji 2005. Nie je možné, aby sa dva krát ospravedlnil navrhovateľovi za tú istú vec. Momentálne týždenník MOMENT, ktorý potom neskôr sa stal súčasťou denníka Pravda, teraz nesie názov „ Magazín Pravdy“.

Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že v tejto veci už raz prvostupňový súd rozhodol a to rozsudkom 2C/69/2000-157 dňa 4.4.2003. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie odporca. Uznesením Krajského súdu / ďalej len KS v Žiline / 8Co/378/2003 zo dňa 12.2.2004 bolo odvolanie odporcu odmietnuté. Bolo tak urobené z toho dôvodu, že odvolanie bolo podané oneskorene. Aj proti tomuto uzneseniu odporca podal dovolanie, pričom v dovolaní uviedol tú skutočnosť, že svoje odvolanie voči prvostupňovému rozsudku podal včas.
Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky / ďalej len NS SR / 2Cdo/128/2004 dňa 20.septembra 2004 dovolanie odporcu NS odmietol. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol správne, keď v zmysle § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. odmietol toto odvolanie ako oneskorene podané. Následne, na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, NS SR č.k. 6Cdo/112/2012 dňa 16.mája 2012 uznesenie KS Žilina z 12.2.2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí poukázal predovšetkým na rozhodnutie ÚS. Uznesením KS Žilina 8Co/209/2012-331 zo dňa 30.novembra 2012 bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Prvostupňovému súdu vytkol KS predovšetkým to, že rozsudok, ktorý bol vyhlásený na pojednávaní, sa nestotožňuje s tým, čo bolo uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Súd následne opätovne v predmetnej veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania resp. ich právnych zástupcov, oboznámil sa so svedeckou výpoveďou svedkyne J. A., s článkom uverejneným v týždenníku MOMENT, s ďalšími listinnými dôkazmi a zistil nasledovné:

Z výpovede samotného navrhovateľa mal súd zistené, že odporca ako vydavateľ týždenníka MOMENT v č. 47 dňa 19.11.1999 na strane 6,7 a 8 uverejnil článok pod názvom „Sudca na odstrel“.
Predmetný článok pod odstavcom „Biely golier“ kartograficky informoval o tom, že navrhovateľ JUDr. B. I. je vyšetrovateľom prípadu, ktorý napriek údajnej vine obvineného Y. T. z podvodu vo výške 122.000.000,- Sk sa ujal vyšetrovania a o necelé tri mesiace trestné stíhanie zastavil a Y. T. bol slobodný. Okrem iného v predmetnom článku, ako to mal zistené aj súd, sa pod odstavcom „Biely golier“ píše, že navrhovateľovi zrejme vôbec neprekážalo, že s odstupom rokov zrazu svedkovia začali meniť svoje výpovede, že sú evidentne zastrašovaní alebo podplatení a že to celé je veľký podvod. Možno sa len bál, veď Y. T. sprevádzala dosť odstrašujúca povesť násilníka schopného všetkého... Možno však bol len slabý. Jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania Y. T. si navrhovateľ napriek

svojej povestnej šetrnosti kúpil drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novom motorovom vozidle Octavia.

Podľa názoru navrhovateľa predmetný článok nebol hodnotiacim úsudkom, či oprávnenou kritikou, ale uvádzal také informácie, ktoré závažným spôsobom zasiahli do práv garantovaných článkom 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 11 OZ a boli porušené aj práva navrhovateľa garantované článkom 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že vôbec nie je pravdou, že by navrhovateľ B.. B. I., ako vyšetrovateľ policajného zboru, zastavil po troch mesiacoch trestné stíhanie proti obvinenému Y. T.; nie je pravdou, že navrhovateľ sa ujal uvedeného vyšetrovania v novembri v roku 1995 a o necelé tri mesiace bol Y. T. slobodný; taktiež nie je pravdou, že navrhovateľ, ako vyšetrovateľ mal akúkoľvek vedomosť, podnet, či konkrétnu skutočnosť, z ktorej by mohol vyvodiť záver, že svedkovia sú zastrašovaní. To isté je možné povedať, že ako vyšetrovateľ nemal žiadnu vedomosť, podnet, či konkrétnu skutočnosť, z ktorej by mohol vyvodiť záver, že niektorý zo svedkov je podplatený. Žiaden dôkaz neexistoval o tom, ktorý by odôvodnil záver, že sa jedná o veľký podvod . Takisto nie je pravdou, že by sa bál nejakej odstrašujúcej povesti násilníka Y. T. Takisto sa mu nikto nevyhrážal smrťou a kategoricky namietali nepravdivosť tvrdenia s príčinou súvislosťou medzi zastavením trestného stíhania a zakúpením osobného motorového vozidla Octávia, či mobilného telefónu. V článku navyše bolo uvedené, že navrhovateľ je šéfom odboru hospodárskej kriminálky v Žiline, čo sa takisto nezakladá na pravde.

Podľa názoru navrhovateľa uverejnený článok svojím obsahom zasiahol do práv spojených s právom na ochranu osobnosti, ako aj občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa, nakoľko nie je vyslovením názoru alebo hodnotiaceho úsudku v súlade so slobodou prejavu v zmysle článku 26 Ústavy SR, ale jeho zneužitím v zmysle § 16 ods. 1, 2 Zák. č. 81/66 Zb. tým, že predmetný článok uvedením zavádzajúcich a nepravdivých informácií obvinil osobu - navrhovateľa zo správania, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, v rozpore so cťou, morálkou, etikou, a to tak závažným spôsobom, že tieto informácie spôsobili zníženie vážnosti navrhovateľa pred verejnosťou, poškodili jeho vzťahy v rodine, závažným spôsobom narušili jeho postavenie a vzťahy v zamestnaní, spoločnosti a otvorene vyvolávajú u každého čitateľa evidentný dojem, že navrhovateľ, ako vyšetrovateľ Krajského úradu vyšetrovania PZ v Žiline porušuje tým najnevyberanejším spôsobom kogentné normy trestného práva, hmotného, procesného, občianskeho, daňového a zákona o služobnom pomere príslušníkov policajného zboru, ako aj porušuje zásady morálky, etiky a povinnosti policajta.
Samotný navrhovateľ na pojednávaní dokazoval, akým spôsobom sa ho predmetný článok dotkol, ako osoby vyšetrovateľa a ako osoby manžela, otca rodiny. Na pojednávaní uvádzal, že ešte dňa 19.11.1995 mu volal samotný riaditeľ okresného úradu vyšetrovania, ktorý ho upozornil na predmetný článok a v negatívnom slova zmysle mu dával najavo, čo si o tomto článku myslí. Následne na porade vedenia bol tento článok prečítaný pred všetkými pracovníkmi odboru vyšetrovania. Neskôr a postupne dostával pociťovať aj od kolegov ich antipatie a to tým spôsobom, že od neho bočili a týmto spôsobom mu dávali najavo, čo si o ňom myslia.
Aj samotné vedenie policajného zboru sa mu obrátilo chrbtom, neposkytli mu žiadnu súčinnosť ani pomoc pri tom, aby bolo jeho súkromie nejakým spôsobom chránené. Viacerí kolegovia z pracoviska nerozprávali priamo o prípade, avšak sa od neho odvracali, nerozprávali sa s ním a na ulici odbočili, aby sa s ním nestretli. Podobnú traumu prežíval aj jeho syn, ktorý študoval v tom čase na Žilinskej univerzite, kde mu to spolužiaci dávali zjavne najavo.
Dcéra, ktorá študovala na Pedagogickej fakulte v Nitre, prišla domov s plačom. Takisto aj jeho manželka pociťovala, jednak v práci a taktiež aj v bežnom živote, ataky zo strany spoluobčanov. To sa prejavilo aj pri návšteve u svojho osobného lekára, kedy aj tento začal rozprávať o predmetných súvislostiach a o predmetnom prípade. Situácia sa vyhrotila natoľko, že dokonca v práci samotný navrhovateľ našiel vylepené stránky z predmetných novín na pôde svojho zamestnania. Tieto plagáty, resp. články boli vylepené aj na autobusovej zástavke, na garáži a na obchode. Jeho česť bola poškodená aj tým, že pracoval, ako externý pracovník, prednášateľ v detektívnej informačnej službe, kde prednášal policajné zákony, hmotné, procesné právo trestné, ako aj ďalšie právne normy.
Riaditeľom tejto firmy mu bolo oznámené, že pokým si vzhľadom na predmetný článok nedá veci do poriadku, tak nemôže prednášať v tejto spoločnosti. Aj toto znášal, ako krivdu proti jeho osobe. Navyše sa mu začali nepriamo posmievať aj rôzny advokáti z prostredia vyšetrovania ich klientov, kedy mu dávali najavo, že konečne prišlo aj na jeho osobu. Obrovský tlak, ktorý pociťoval zo strany jednak svojho zamestnávateľa, zo strany susedov, rodiny, samotných detí a manželky, jeho kolegov ho donútil k tomu, aby opustil rady polície. Tento tlak, podľa jeho vyjadrenia, bol tak silný, že sa nedokázal sústrediť

ani na prácu. Za každou poznámkou, za každým vyjadrením kolegu alebo rodinného príslušníka videl skutočnosť, ktorá bola popísaná v týždenníku MOMENT. Navyše pracovné prostredie, v ktorom pracoval, sa po zverejnení tohto článku zjavne zhoršilo, kolegovia sa mu začali obracať chrbtom, rodina bola veľmi napätá a susedia, ako aj spoluobčania sa k nemu správali veľmi negatívne. Podotkol, že i následne po tom ,ako odišiel od polície bol sústavne sledovaný policajným orgánom, pričom podľa jeho dostupných informácií o jeho osobe nezistili žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že nejakým spôsobom získal majetok, ktorý by bol v rozpore s jeho príjmami.

Odporca žiadal návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnuť. Namietal zmenu návrhu, ktorú urobil navrhovateľ, keď žiadal, aby ospravedlnenie bolo uverejnené v denníku Pravda a nie v týždenníku MOMENT. V tom čase týždenník MOMENT začal vychádzať ako príloha denníka Pravda a vychádzal v týždňovom náklade. Okrem iného žiadal, aby súd vykonal dôkaz a to pripojením osobného spisu navrhovateľa, ako príslušníka policajného zboru. Takisto, aby súd zisťoval, kedy navrhovateľ nadobudol motorové vozidlo Škoda Octavia. Ďalej žiadal, aby bol vypočutý svedok M. C., ktorý spracoval úradný záznam k akcii „BLOK“ a aby bol predložený vyšetrovací spis krajského úradu vyšetrovania ohľadom vyšetrovania v tom čase obvineného Y. T.

Odporca počas celého konania, pokým nebol zrušený rozsudok prvého stupňa, resp. následne, okrem procesných návrhov, vznášania námietok zaujatosti sudcov OS a KS, bližšie neozrejmil, prečo sa má návrh navrhovateľa zamietnuť. Až po tom, ako prvostupňový súd prvý krát rozhodol, vo svojom odvolaní uviedol, že pred súdom prvého stupňa muselo nepochybne vyplynúť, že autorka článku si pred uverejnením údajov v trestnej veci Y. T. tieto skutočnosti, resp. ich pravdivosť overovala u svojich zdrojov (aj policajné zdroje) a muselo vyplynúť aj to, že skutočnosti uvádzané autorkou článku boli pravdivé. Podľa ich názoru už pri prvotnom rozhodovaní mal OS vyhodnotiť úradný záznam k akcii „BLOK“, z ktorého autorka čerpala pri písaní predmetného článku.
Uvedený záznam potvrdzuje, že uvádzané údaje v článku sa skutočne stali. V zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. v prípade Goodwin proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska zo dňa 27.3.1996) vzhľadom k významu, aký má ochrana novinárskych zdrojov pre slobodu tlače v demokratickej spoločnosti, môže byť súdne nariadenie na odhalenie zdrojov zlučiteľné s čl. 10 Dohovoru, len ak prevažujú požiadavky verejného záujmu. Ďalej z tohto odvolania vyplýva, že súd prvého stupňa neskúmal, či tvrdenie autorky uverejnené v týždenníku MOMENT bolo realizáciou práva autorky na slobodu prejavu. Nezaoberal sa ani tým, či tvrdenia uvádzané v článku sú alebo nie sú hodnotiacim úsudkom autorky článku.
Podľa odporcu autorka v rámci realizácie svojho práva na slobodu prejavu vyjadrila svoj názor na priebeh vyšetrovania v trestnej veci Y. T. Na vyjadrenie svojho názoru bola oprávnená, aj keď sa žalobca cíti týmto jej vyjadrením dotknutý, nejde o neoprávnený zásah, v dôsledku ktorého by vzniklo žalobcovi právo na primerané zadosťučinenie a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vyšetrovateľ policajného zboru je verejným činiteľom, ktorého výkon funkcie podlieha kontrole verejnosti. V tomto prípade jednoznačne prevažuje záujem na kontrole verejného činiteľa verejnosťou nad ochranou mena a dôstojnosti žalobcu. Tlač je povinná šíriť informácie a myšlienky o verejných veciach, hoci aj kontroverzných, čomu zodpovedá právo verejnosti dostávať o nich informácie. Napokon poukázal i na to, že značná miera zásahu do práv navrhovateľa však v konaní nebola preukazovaná ani preukázaná. Navyše nebolo objektívne preukázané poškodenie žalobcu vo vzťahu k okoliu. V ďalších písomných vyjadreniach, ako aj písomných odvolaniach, dovolaniach, poukazoval na nesprávnosť súdov prvého stupňa, druhého stupňa, ako aj NS SR, ktorý jeho odvolania, dovolania odmietol z toho dôvodu, že odvolanie podal oneskorene.

Zo svedeckej výpovede J.y A., ktorú vypočul na pojednávaní a to podrobne ešte dňa 31.3.2003, vyplynulo, že všetky informácie ohľadne navrhovateľa získala z blízkych zdrojov polície v Bratislave a v Žiline. Jednalo sa o informácie ohľadne, predovšetkým JUDr. P. P., v tom čase sudcu Okresného súdu v Žiline a Y. T. podnikateľa zo Žiliny. Z úradného záznamu k akcii „BLOK“ , ktorý vypracoval príslušník polície pán C.r, ktorému nemala dôvod nedôverovať, potom spísala celý článok tak, ako bol prezentovaný v týždenníku MOMENT. To znamená, že všetky informácie získala od príslušníka polície pána C., ktorý jej dal k nahliadnutiu aj záznam k predmetným akciám policajného zboru. V ďalšom výsluchu, ako svedkyňa uviedla, že celý proces ohľadne Y. T. a vyšetrovateľa, teda navrhovateľa, konzultovala s riaditeľom krajského úradu vyšetrovania ešte dňa 12.11.1998.
Samotný riaditeľ policajného zboru bol nespokojný s priebehom konania a s priebehom vyšetrovania vo veci Y. T. Ďalej svedkyňa priznala, že pokým citovala v článku: „pánovi pplk. vôbec neprekážalo, že

to celé je veľký podvod," že konkrétna štylizácia je trocha takým bulvárnym zhrnutím toho množstva informácií, ktoré získala v priebehu prípravy na tento článok od policajných zdrojov a vlastne aj zhrnutím základných informácií z úradného záznamu akcie „BLOK". Podľa výpovede svedkyne sa táto domnievala, že informácie, ktoré získala prostredníctvom policajných zdrojov sú hodnoverné a tieto informácie sú aj pravdivé. Ako svedkyňa však pripustila, že v niektorých článkoch mohli byť uvedené nesprávne sumy, ktoré poškodzovali štát, resp. konkrétne osoby. Po tom, ako sa dostala k informáciám z policajného zdroja, dospela k názoru, že tieto informácie sú pravdivé a zhodujú sa so skutočnosťou ohľadne navrhovateľa. Tento, podľa jej názoru, skutočne, ako to vyplýva zo záznamu - ústredného riaditeľa finančnej polície a ďalších príslušníkov polície nadriadených navrhovateľovi, urobil chybu, keď nepokračoval v trestnom stíhaní Y. T. Vo svojej výpovedi sa zapodievala aj otázkami prečo boli ovplyvnení následní svedkovia v tejto kauze. Ďalej svedkyňa vo svojej výpovedi poukázala na rad ďalších iných protiprávnych skutočností, ktoré získala z policajných zdrojov a to ohľadne vyšetrovania kauzy Y. T., respektíve sudcu P.P.

Súd sa oboznámil s pripojeným úradným záznam k akcii „BLOK" pre ministra vnútra, z ktorého mal nepochybne zistené, že pravdepodobne riaditeľ odboru finančnej polície pplk. JUDr. M. C. zaslal v tom čase ministrovi vnútra L. O. úradný záznam k akcii „BLOK", v ktorom vyslovil podozrenie z trestnej činnosti jednak proti navrhovateľovi a následne proti P.P. sudcovi tunajšieho súdu. Navyše podozrieval zo spáchania trestnej činnosti aj riaditeľa štátneho rozpočtu Ministerstva financií SR.

Súd sa zapodieval otázkou, či takto zverejnený článok ohľadne bývalého vyšetrovateľa PZ Žilina je pravdivý, resp., či podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sú pravdivé, a či takéto vyjadrenia novinárky mohli spôsobiť ujmu pre navrhovateľa.

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavu osobnej povahy.

Rovnaké právo zaručuje aj článok 19 ods. 1 Zák. č. 460/92 Zb. Ústavy SR s tým, že s použitím článku 11 Ústavy SR rovnaké právo garantuje aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 4.11.1950 v článku 10 ods. 2 uverejnený ako oznámenie pod č. 209/92 Zb.

Súd sa dôsledne oboznámil s priloženými materiálmi a musel konštatovať, že navrhovateľ v súlade s § 2 ods. 5 Tr. poriadku a súvisiacich predpisov náležite zisťoval skutkový stav vo veci ohľadne Y. T., a to po dobu 4 rokov a to v úplnom a dostačujúcom rozsahu nevyhnutnom na objektívne rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou boli objasňované okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčili v jeho prospech a v oboch smeroch boli vykonané stovky dôkazov s povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Je zrejmé, že už v tomto bode bol článok nepravdivý, keď bolo uvedené, že krátko na to, ako bolo začaté trestné stíhanie, toto bolo zastavené. Trestné stíhanie sa viedlo po dobu štyroch rokov.

Tieto skutočnosti mal súd preukázané predovšetkým z výpovede samotného navrhovateľa a navyše súd podotýka, že podľa § 10 ods. 1 Zák. č. 81/66 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkov, za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ a v zmysle ods. 3 citovanéhoustanovenia za ochranu spoločnosti a občanov proti zneužitiu slobody prejavu slova a tlače, zodpovedajú solidárne vydavateľ, šéfredaktor, redaktor a autor v rozsahu vyplývajúcom z platných predpisov. Podľa týchto predpisov sa tiež posudzuje povinnosť vydavateľa na náhradu škody spôsobenej organizáciám alebo občanom obsahom periodickej tlače alebo iného hromadného informačného prostriedku.

Z výpovede samotnej svedkyne J. A., ako aj z vyjadrenia samotného navrhovateľa bolo nepochybne zistené, že navrhovateľovi, ako občanovi, bola spôsobená týmto uverejnením a zverejnením takéhoto článku nemajetková ujma. Svedkyňa J. A., ktorá napísala predmetný článok, sama konštatovala, že vychádzala z informácií, ktoré jej boli poskytnuté z policajného zdroja. Tieto informácie, ako sama uviedla, jej mali byť poskytnuté od riaditeľa finančnej polície pána C.. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že sa jednalo len o podozrenia zo strany finančnej polície, ktoré neboli nijakým spôsobom preukázané a doposiaľ nebolo ani len začaté trestné stíhanie voči navrhovateľovi. Podozrenia neboli ničím podložené a neboli ani overené a boli poskytnuté aj novinárskej obci. Na základe takto neoverených informácií redaktorka J. A. zverejnila článok v týždenníku MOMENT.

Je zarážajúce, že redaktorka bez bližšieho overenia si náležitostí, bez dania priestoru samotnému navrhovateľovi, zverejnila prezentovaný článok. Z doposiaľ nazhromažďovaných dôkazov nebolo preukázané, že navrhovateľ sa dopustil zneužívania právomoci verejného činiteľa. Nebolo zistené ani len to, že porušil interné predpisy Ministerstva vnútra SR a že by ako policajt zneužil etiku a morálku policajného zboru. Zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplynulo, čo bolo popísané v článku o samotnom navrhovateľovi, že zneužil právomoc verejného činiteľa, že jednal proti etike a morálke policajta, že jednal nad rámec svojich služobných povinností. Samotný odporca, ako to už súd viac krát konštatoval, okrem námietok sudcov, procesných návrhov, žiadnym dôkazom nepodložil tvrdenia, ktoré boli zverejnené v článku v týždenníku MOMENT.
Navrhovateľovi bola spôsobená, ako občanovi významná nemajetková ujma tým, že stratil vážnosť u spoluobčanov - predmetný článok bol vyvesovaný a nalepovaný na autobusových zastávkach v mieste jeho bydliska, ako aj na vchode jeho pracoviska, či budove Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline. Predmetný článok bol vyvesený na vchodových dverách ZŠ Vlčince II. a to s nápisom „Hrdina úplatkár“. Článok bol vylepený aj na nástenke vo vchode domu syna navrhovateľa v Martine na ulici E. č. 4. Navrhovateľ navyše vykonával prednáškovú činnosť, ako to už bolo vyššie konštatované, kde inštitúcie odmietali navrhovateľa, ako lektora ďalšej prednáškovej činnosti a to s odmlčaním sa; respektíve oznámením písomnou formou vyjadrujúcou stratou dôvery v súvislosti s článkom uverejneným v predmetnom týždenníku MOMENT. Na pracovisku bol článok riaditeľom KÚV PZ Žilina prečítaný a vyvolal opovrhnutie kolegov, ochladenie kolegiálnych vzťahov a stratu dobrej spolupráce s ostatnými súčasťami policajného zboru. Navyše, počas vykonávania svojej profesionálnej činnosti na úseku vyšetrovania osoby, ktoré sám obvinil, zasielali listy v súvislosti s článkom s tým, že žiadajú, aby navrhovateľ bol z ich prípadu odvolaný, čo zjavné využívali vo svoj prospech. Toto mal súd nepochybne preukázané z
priloženej fotodokumentácie, z listu navrhovateľa zo dňa 27.12.1999, ako aj z listu navrhovateľa KÚV PZ zo dňa 12.1.2000.

Odporca, podľa názoru súdu, hrubo porušil svoju novinársku česť v tom slova zmysle, že vydal článok, ktorý hrubo osočil samotného navrhovateľa. Spochybnil jeho dôveru, jeho mravnosť, etickosť k danému problému. Článok, ktorý bol zverejnený, vyplýval len z podozrení, ako takých, ktoré boli získané z okruhu policajných zdrojov. Už to bolo spomínané, že vôbec nebolo preukázané, že necelé tri mesiace po tom, ako sa navrhovateľ ujal uvedeného vyšetrovania bol Y. T. slobodný. Toto odporca žiadnym spôsobom nepreukázal a nepreukázal ani to, že v danom prípade boli svedkovia zastrašovaní. Nenavrhol v tomto prípade vypočuť nijakých svedkov, ktorí by tieto jeho tvrdenia popisované v článku potvrdili.
Navrhovateľ na pojednávaní dokazoval, že v tejto veci bol úplne objektívny, nebol nikým zastrašovaný a ani nikým ovplyvňovaný. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť so zakúpením si motorového vozidla Octavia, či mobilného telefónu v súvislosti s obvineným Y. T.

Podľa § 13 ods. 1, 2 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Podľa ods. 2 pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Súd už konštatoval akým spôsobom bola poškodená dobrá povesť samotného navrhovateľa. Tak isto konštatoval v akej značnej miere bola znížená dôstojnosť jeho fyzickej osoby. Jednalo sa predovšetkým o samotnú prácu vyšetrovateľa, kde ho začali ľudia podozrievať, jednalo o rodinnú situáciu a o situáciu v mieste bydliska. Veľmi nepriaznivo to vplývalo na jeho deti a jeho manželku. Tento tlak v spoločnosti v dôsledku uvedeného článku, kolegovia na pracovisku, deti v škole, susedia, verejnosť, prinútili navrhovateľa odísť z pracoviska vyšetrovateľa len preto, aby nemusel denno-denne znášať ataky spolupracovníkov, rodiny, susedov a blízkych príbuzných.

Súd ustaľuje, že boli hrubo porušené základné práva občana na ochranu svojej osobnosti. Boli zverejnené údaje verejnosti a verejnosť bola informovaná o nezákonnom postupe navrhovateľa, pričom toto nebolo v žiadnom prípade v konaní preukázané a súd ani nezistil žiadnu protiprávnosť konania navrhovateľa v prípade obvineného Y. T. Pokým zastavil trestné stíhanie voči Y. T., proti takémuto uzneseniu mohol v hociktorom štádiu podať sťažnosť prokurátor. Ten však nič také neučinil. Pravdepodobne takisto nezistil žiadne protiprávne zneužívanie verejného činiteľa zo strany navrhovateľa. Odporca, ktorý zverejnil takýto článok v týždenníku MOMENT bez toho, aby si overil

konkrétne údaje, porušil Ústavu SR a základné práva občana tejto republiky. Žiaden občan Slovenského štátu nemôže byť dehonestovaný za to, že vykonáva svoju prácu zodpovedne a profesionálne a len na základe určitých podozrení by mal byť vyslovený názor, že túto prácu nevykonáva zodpovedne a profesionálne.
Odporca ani jediným dôkazom nepreukázal oprávnenosť článku resp. pravdivosť tohto článku o osobe navrhovateľa. Tento článok nemožno vyhodnocovať tak, že sa jednalo o oprávnenú kritiku alebo o úsudok novinárky a jej vyslovenie názoru na osobu vyšetrovateľa. Týmto článkom veľmi hrubo poškodila navrhovateľovu česť. Je len na škodu veci, že informácie
podozrenia unikli z policajného zdroja, od operatívcov, ktorí by mali podozrenia zo spáchania
trestnej činnosti postúpiť na preverenie ďalším zložkám činným v trestnom konaní.

Už na začiatku súd spomínal, že to bol odporca, ktorý žiadal, aby súd doplnil dokazovanie výsluchom svedka JUDr. M. C., bývalého riaditeľa finančnej polície. Tento návrh súd zamietol. Výsluch tohto svedka sa javil súdu ako nadbytočný. Svedok by buď potvrdil, že poskytol tieto informácie redaktorke J. A. alebo by to poprel. Nič by to nezmenilo na dôkaznej situácii, že článok bol v týždenníku MOMENT zverejnený. Ďalej odporca žiadal, aby súd zisťoval na dopravnom inšpektoráte, kedy navrhovateľ nadobudol motorové vozidlo Škoda Octavia. Aj tento dôkaz sa javil súdu ako nadbytočný. Pokým by mal súd zistené, že v ten konkrétny deň kúpil navrhovateľ motorové vozidlo Octavia, stále by to nepreukazovalo to, že motorové vozidlo zakúpil tak, ako to naznačil odporca vo svojom článku - z nepoctivo získaných finančných zdrojov.
Ďalej žiadal, aby si súd vyžiadal jeho osobný spis v Ministerstva vnútra SR. Súdu uniklo, z akého dôvodu má žiadať služobný spis navrhovateľa, ktorý už nie je príslušníkom policajného zboru a podľa názoru súdu takéto služobné spisy príslušníkov PZ sa dajú zapožičať len v rámci rezortu ministerstva vnútra pre služobné účely a nie pre konanie pred súdom. Ďalej žiadal, aby si súd zabezpečil celý vyšetrovací spis ohľadom obvineného Y. T. Súdu doposiaľ nie je známe, k čomu mal slúžiť tento dôkaz, nakoľko zo spisu by pravdepodobne zistil len to, čo je vo všeobecnosti známe navrhovateľovi a odporcovi a aj ostatným, že trestné stíhanie voči Y. T. bolo zastavené a snáď by zistil len toľko, že vyšetrovanie trvalo skoro 4 roky, o čom takisto obidve strany dobre vedia. Vzhľadom na tieto skutočnosti potom súd návrhy odporcu na doplnenie dokazovania zamietol, nakoľko by nepreukázali opodstatnenosť zverejneného článku.

Pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy a závažnosti zásahu bol významný najmä dopad na profesionálny a kariérny život navrhovateľa, ktorý z hľadiska nepravdivých informácií bol z etických a kolegiálnych princípov na opakované výzvy nadriadených a kolegov nútený ukončiť služobný pomer, ako aj kariérny postup, ktorý dosiahol hodnosťou pplk. Významným bol aj sociálny aspekt, ako dopad na navrhovateľa, kedy dosahoval príjem v tom čase 30.000,-Sk a po ukončená služobného pomeru v priamej príčinnej súvislosti s predmetným článkom, bol nútený zabezpečovať svoje sociálne potreby nahodeným príjmom a budovaním nového spoločenského a sociálneho postavenia, vykonaním skúšky daňového poradcu, zaškoľovaním a štúdiom úplne inej profesionálnej orientácie, čomu venoval všetky svoje úspory. Navrhovateľ doložil do spisu aj listiny osvedčujúce, že aj ako lektor prednášajúci danú problematiku cestou zmluvných vzťahov z dôvodu neželanej publicity v periodiku stratil dôveru a dostal výpovede z niektorých inštitúcií. Navrhovateľ doložil súdu aj argumenty a listiny dosvedčujúce negatívny zdravotný dopad na jeho manželku a aj dopad predmetného článku na jeho dve deti, prostredie učiteľského zboru, v ktorom musela tieto skutočnosti prežívať jeho manželka, susedské vzťahy, vnútorné šetrenie Inšpekcie ministerstva vnútra a podobne.

Súd ohľadne výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa dôsledne riadil dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami t.j. závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Navrhovateľ si musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotéz a nedôvodných úvah vo vzťahu k nepravdivým faktom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na osobnosť navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu potom
súd priznal navrhovateľovi nemajetkovú ujmu v celkovej výške 66.387,84 eur.

Navrhovateľ sa domáhal zmenou návrhu, aby písomné ospravedlnenie bolo uverejnené buď v denníku Pravda, pretože týždenník MOMENT bol neoddeliteľnou súčasťou denníka Pravda, resp. alternatívne v periodiku Magazín Pravdy, ktorý tvorí prílohu denníka Pravda a to z toho dôvodu, že periodikum MOMENT už neexistuje. Periodikum MOMENT bol prílohou denníka Pravda, táto príloha denníka

pravda bola následne premenovaná na prílohu Magazín Pravdy. Súd má za to, že najúčinnejší spôsob dosiahnutia nápravy je zverejnenie ospravedlnenia v samotnom denníku Pravda. V tomto zmysle pripustil zmenu návrhu a ospravedlnenie bude povinný odporca uviesť v denníku Pravda.

Navrhovateľ bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto mu súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. priznal trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Trovy konania pozostávali na strane navrhovateľa zo zaplateného súdneho poplatku, ktorý v čase podania návrhu činil 81.000,-Sk /2.688,70 Eur/. Tieto trovy bude povinný odporca zaplatiť navrhovateľovi. Navrhovateľovi vznikli aj trovy konania v súvislosti s bránením svojho práva z titulu právneho zastupovania, pričom právny zástupca si vyčíslil trovy nasledovne:
- 20.12.1999 prevzatie veci a príprava zastúpenia 136,09 Eur,
- 18.1.2000 spísanie návrhu 136,09 Eur,
- 8.4.2002 pojednávanie na OS Žilina 552,67 Eur,
- 29.5.2002 pojednávanie na OS Žilina 552,67 Eur,
- 10.3.2003 pojednávanie na OS Žilina 552,67 Eur,
- 31.3.2003 pojednávanie na OS Žilina 552,67 Eur,
- 3.4.2003 pojednávanie na OS Žilina 552,67 Eur,
- 13.11.2003 vyjadrenie k odvolaniu 552,67 Eur.

Zároveň v zmysle § 10 ods. 8 Vyhl. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb si účtoval:
- 18.4.2013 pojednávanie na OS Žilina 91,29 Eur,
- 18.7.2013 pojednávanie na OS Žilina 91,29 Eur,
- 1.8.2013 pojednávanie na OS Žilina 91,29 Eur,
- 26.9.2013 pojednávanie na OS Žilina 91,26 Eur,
- režijný paušál 4x po 3,31 Eur = 13,24 Eur,
- režijný paušál 4x po 4,24 Eur = 16,96 Eur,
- režijný paušál 4x po 7,81 Eur = 31,24 Eur.

Spolu 4.014,80 Eur + 20% DPH 802,96 Eur, celkom trovy právneho zastúpenia 4.817,76 Eur.

Súd preskúmal takto vyčíslené trovy právneho zastúpenia a musel konštatovať, že tieto boli vyčíslené v úplnej zhode s Vyhl. MS SR č. 163/2002 účinnej od 1.4.2002 a Vyhl. MS SR č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a po preskúmaní tieto v plnom rozsahu právnemu zástupcovi navrhovateľa priznal. Trovy právneho zastúpenia bude povinný uhradiť odporca tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uznesení vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak
a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).